

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2969/2547

กรมศุลกากร กับพวกโจทก์ นายธนະภูมิ ชินะโชติจำเลย นายวิชณุ โรจนประภาจำเลย ร่วม

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.ร.ฎากร มาตรา 88, ป.ร.ฎากร มาตรา 88 ทวิ, พ.ร.บ.ศุลกากรฯ มาตรา 10, ป.พ.พ. มาตรา 167, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 10, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 99

## ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อ ป.ร.ฎากร มาตรา 88 (เดิม) ได้กำหนดขั้นตอนให้เจ้าพนักงานประเมินต้องแจ้งการประเมินเป็นหนังสือไปยังผู้ประกอบการค้าผู้เสียภาษี จึงแสดงชัดว่าเป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานประเมินต้องแจ้งแก่ผู้เสียภาษีว่าจะต้องเสียภาษีประเภทใด เป็นเงินเท่าใด เพื่อให้ผู้เสียภาษีมีโอกาสตรวจสอบและโต้แย้งโดยการอุทธรณ์การประเมินได้ตามบทกฎหมายดังกล่าว แม้การประเมินภาษีและการแจ้งการประเมินภาษีจะเป็นการกระทำคนละขั้นตอนกัน แต่การประเมินภาษีของเจ้าพนักงานจะสมบูรณ์และเกิดหน้าที่ผู้เสียภาษีจะต้องชำระก็ต่อเมื่อได้มีหนังสือแจ้งการประเมินแก่ผู้จะต้องเสียภาษีอากรโดยชอบแล้ว การแจ้งการประเมินเป็นหนังสือจึงถือเป็นขั้นตอนส่วนหนึ่งของการประเมินและต้องกระทำให้เสร็จสมบูรณ์ภายในอายุความ มิใช่เพียงเมื่อเจ้าพนักงานประเมินภาษีอากรแล้วจะเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงไปได้ไม่ ดังนั้น หากเจ้าพนักงานประเมินมิได้แจ้งการประเมินจึงย่อมเท่ากับไม่มีการประเมิน ข้อเท็จจริงในคดีนี้ แม้เจ้าพนักงานประเมินของโจทก์ที่ 1 ได้ทำการประเมินให้จำเลยชำระภาษีอากรเพิ่ม เมื่อวันที่ 29 สิงหาคม 2533 แต่ก็มีได้มีการแจ้งการประเมินดังกล่าวแก่จำเลย เจ้าพนักงานของโจทก์ที่ 1 ได้มีหนังสือแจ้งการประเมินในวันที่ 4 สิงหาคม 2542 และส่งแก่จำเลยทราบได้ในวันที่ 2 ธันวาคม 2542 อันเป็นเวลาพ้น 10 ปี ที่เจ้าพนักงานประเมินของโจทก์ที่ 1 จะมีอำนาจประเมินตาม ป.ร.ฎากร มาตรา 88 ทวิ (2) การประเมินภาษีการค้าและภาษีบำรุงเทศบาลของโจทก์ที่ 1 จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ในกรณีหลีกเลี่ยงอากร สิทธิของโจทก์ที่จะฟ้องเรียกเงินอากรที่ขาดจะเข้าช้อยกเว้นตาม พ.ร.บ.ศุลกากรฯ มาตรา 10 วรรคสาม มิใช่ใช้อายุความ 10 ปี นับจากวันที่นำของเข้าแต่ต้องใช้อายุความทั่วไปตาม ป.พ.พ. มาตรา 167 (เดิม) (มาตรา 193/31 ที่แก้ไขใหม่) ซึ่งบัญญัติว่า สิทธิเรียกร้องของรัฐบาลเพื่อเอาค่าภาษีอากร ท่านให้มีอายุความ 10 ปี และการนับอายุความต้องเริ่มนับแต่ขณะที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้เป็นต้นไป ตามมาตรา 169 (เดิม) (มาตรา 193/12 ที่แก้ไขใหม่) ซึ่งได้แก่วันที่โจทก์ตรวจพบว่าจำเลยหลีกเลี่ยงอากร แต่ข้อเท็จจริงคดีนี้รับฟังได้ว่า การที่จำเลยนำเข้ารถยนต์คันพิพาทโดยสำแดงรู้นไม่ถูกต้องนั้น ไม่ได้เกิดจากการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงอากร สิทธิของโจทก์ที่ 1 ที่จะเรียกเงินอากรที่ขาดเพราะเหตุอันเกี่ยวกับชนิด คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก หรือราคาแห่งของใด ๆ จึงมีอายุความ 10 ปี นับแต่วันที่น่าจะนำเข้าตาม พ.ร.บ.ศุลกากรฯ มาตรา 10 วรรคสาม เมื่อจำเลยนำรถยนต์คันพิพาทเข้ามาในราชอาณาจักรเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2532 และได้ยื่นใบขนสินค้าขาเข้าและแบบแสดงรายการการค้าต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 เมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2532 แต่โจทก์ทั้งสองฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2543 ซึ่งเกิน 10 ปีแล้ว จึงขาดอายุความ

## คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสองฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้ภาษีอากรค้างชำระจำนวน 4,278,456 บาท แก่โจทก์ทั้งสอง จำเลยให้การว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความเพราะไม่ได้ฟ้องภายในกำหนดเวลา 10 ปี นับแต่วันที่ผู้นำเข้าได้นำรถยนต์เข้ามาในราชอาณาจักรเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2532 และได้ยื่นใบขนสินค้าขาเข้าและแบบแสดงรายการการค้าเมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2532 การประเมินภาษีอากรเพิ่มเติมเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2533 เป็นการประเมินที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายจึงไม่อาจเริ่มนับอายุความหรือทำให้อายุความสะดุดหยุดลงได้ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณาจำเลยยื่นคำร้องขอให้เรียกนายวิษณุ โรจนประภา เข้ามาเป็นจำเลยร่วมโดยอ้างว่าถ้าหากศาลพิพากษาให้จำเลยแพ้คดี จำเลยอาจฟ้องนายวิษณุเพื่อการใช้สิทธิไล่เบี้ยหรือเพื่อใช้ค่าทดแทนได้ ศาลภาษีอากรกลางอนุญาต จำเลยร่วมให้การว่า หัวหน้าพนักงานอัยการกองคดีเศรษฐกิจและทรัพยากรกอง 2 สำนักงานอัยการสูงสุด ได้แจ้งคำสั่งไม่ฟ้องจำเลยในคดีอาญาในเรื่องการนำเข้ารถยนต์คันดังกล่าวเพราะพยานหลักฐานไม่พอสืบตามเอกสารท้ายคำให้การจำเลยร่วมหมายเลข 4 ที่โจทก์ทั้งสองฟ้องจำเลยให้รับผิดชอบในคดีนี้จึงเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต ฟ้องของโจทก์ทั้งสองขาดอายุความเพราะไม่ได้ฟ้องคดีภายในอายุความ 10 ปี นับแต่วันนำเข้าสำเร็จ ขอให้ยกฟ้อง ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้จำเลยและจำเลยร่วมร่วมกันชำระเงินจำนวน 1,026,501 บาท แก่โจทก์ที่ 1 และให้ร่วมกันชำระค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ทั้งสอง โดยกำหนดค่าทนายความให้ 15,000 บาท เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ร่วมกันใช้แทนตามจำนวนทุนทรัพย์ที่โจทก์ทั้งสองขณะคดี คำขออื่นของโจทก์นอกจากนี้ให้ยก โจทก์ทั้งสอง จำเลยและจำเลยร่วมอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า จำเลยลงลายมือชื่อเป็นผู้นำเข้ารถยนต์ของจำเลยร่วมยี่ห้อเรนจอร์เวอร์คันพิพาทตามใบขนสินค้าขาเข้าและแบบแสดงรายการการค้าเอกสารหมายเลข จ.1 แผ่นที่ 101 ถึง 104 ซึ่งได้ยื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 เมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2532 และชำระค่าภาษีอากรตามจำนวนที่พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 ประเมินกับวางเงินประกันค่าอากรสำหรับเครื่องปรับอากาศไว้เป็นเงิน 107,000 บาท ตามใบเสร็จรับเงินเอกสารหมายเลข จ.1 แผ่นที่ 99 และ 100 รถยนต์คันพิพาทนำเข้ามาในราชอาณาจักรเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2532 โดยสำแดงว่าเป็นรถยนต์ปี 1981 หมายเลขเครื่องยนต์ 23 ดี 00832 เอ หมายเลขคัสซี 35849481 เอฟ หลังนำเข้ามาแล้วจำเลยร่วมขายรถคันพิพาทให้ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ต่อมาวันที่ 25 มิถุนายน 2533 พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 ตรวจพบว่ารถยนต์คันพิพาทควรเป็นรถยนต์ปี 1986 จึงทำการประเมินราคาารถคันพิพาทและค่าอากรใหม่เมื่อวันที่ 29 สิงหาคม 2533 แต่พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 ไม่อาจติดต่อจำเลยให้มาทำความเข้าใจความตกลงชำระค่าอากรที่ขาดและระงับคดีได้ จึงมีหนังสือแจ้งให้เจ้าพนักงานตำรวจดำเนินการสอบสวนกรณีความผิดของจำเลยฐานสำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงอากร แต่ในที่สุดพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องตามที่พนักงานสอบสวนสรุปสำนวนเสนอ ครั้นวันที่ 4 สิงหาคม 2542 พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 จึงทำการประเมินภาษีอากรที่ต้องชำระเพิ่มพร้อมเบี้ยปรับ ตามเอกสารหมายเลข จ.1 แผ่นที่ 22 และแจ้งการประเมินให้จำเลยที่ 1 ทราบเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2542 ตามเอกสารหมายเลข จ.1 แผ่นที่ 11 ถึง 13 จำเลยที่ 1 ไม่ชำระค่าภาษีอากรดังกล่าวและมิได้อุทธรณ์คัดค้านภายในกำหนด มีปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสองว่า การประเมินภาษีอากรที่เรียกเก็บเพิ่มตามฟ้องและการแจ้งการประเมินของโจทก์ที่ 1 ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ในปัญหานี้ศาลภาษีอากรกลางวินิจฉัยว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 ทำการประเมินและแจ้งการประเมินภาษีอากรที่ขาดเมื่อพ้นกำหนดเวลา 10 ปี ที่เจ้าพนักงานประเมินจะมีอำนาจประเมินได้ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 88

ทวิ (2) การประเมินภาษีการค้าและภาษีบำรุงเทศบาลซึ่งเรียกเก็บเพิ่มขึ้นของเจ้าพนักงานประเมินของโจทก์ที่ 1 จึงไม่ชอบ แต่สำหรับการประเมินภาษีศุลกากรนั้น ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 ไม่มีบทบัญญัติให้เจ้าพนักงานประเมินต้องมีหมายเรียกตรวจสอบใต้สวนหรือต้องทำการประเมินภายในกำหนดเวลาใด เจ้าพนักงานประเมินจึงมีอำนาจประเมินภาษีศุลกากรได้ โจทก์ทั้งสองอุทธรณ์ในปัญหานี้ว่า จำเลยยื่นใบขนสินค้าขาเข้าและแบบแสดงรายการการค้าเมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2532 ต่อมาวันที่ 25 มิถุนายน 2533 พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 ตรวจพบว่าจำเลยสำแดงปีที่ผลิตรถคันพิพาทไม่ถูกต้อง วันที่ 29 สิงหาคม 2533 เจ้าพนักงานประเมินจึงทำการประเมินให้จำเลยชำระภาษีอากรเพิ่มเติมตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 83 ซึ่งเป็นการทำการประเมินภายหลังจากจำเลยยื่นใบขนสินค้าขาเข้าและแบบแสดงรายการการค้าเพียง 1 ปีเศษ จึงเป็นการประเมินภายในกำหนดเวลาตามมาตรา 88 ทวิ (2) แห่งประมวลรัษฎากร ที่โจทก์แจ้งการประเมินให้จำเลยนำภาษีอากรมาชำระตามแบบแจ้งการประเมินลงวันที่ 4 สิงหาคม 2542 เอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 22 นั้น เป็นการกระทำคนละขั้นตอนกันกับการประเมิน เพราะเมื่อเจ้าพนักงานประเมินได้ทำการกำหนดจำนวนภาษีที่จะต้องชำระให้ครบถ้วนตั้งแต่วันที่ 29 สิงหาคม 2533 แล้ว การกระทำการประเมินเป็นอันเสร็จการและเมื่อทำการประเมินเสร็จแล้ว จึงจะถึงขั้นตอนการแจ้งให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษ้นำเงินภาษีตามจำนวนที่ได้ประเมินนั้นไปชำระต่อเจ้าหน้าที่ภายในกำหนดเวลาที่กำหนดไว้ การประเมินภาษีการค้าและภาษีบำรุงเทศบาลของโจทก์ที่ 1 จึงชอบด้วยกฎหมาย เห็นว่า เกี่ยวกับภาษีการค้านั้นประมวลรัษฎากร มาตรา 88 (เดิม) บัญญัติว่า เมื่อประเมินแล้วให้เจ้าพนักงานประเมินแจ้งการประเมินเป็นหนังสือไปยังผู้ประกอบการค้า ในกรณีนี้จะอุทธรณ์การประเมินก็ได้ เว้นแต่การประเมินตามมาตรา 78 (3) ห้ามมิให้อุทธรณ์การประเมิน เมื่อกฎหมายได้กำหนดขั้นตอนให้เจ้าพนักงานประเมินต้องแจ้งการประเมินให้ผู้เสียภาษีทราบโดยระบุให้ทำเป็นหนังสือ จึงแสดงแจ้งชัดว่าเป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานประเมินต้องแจ้งแก่ผู้เสียภาษีว่าจะต้องเสียภาษีประเภทใด เป็นเงินเท่าใด เพื่อให้ผู้เสียภาษีมีโอกาสตรวจสอบและโต้แย้งโดยการอุทธรณ์การประเมินได้ตามบทกฎหมายดังกล่าว แม้การประเมินภาษีและการแจ้งการประเมินภาษีจะเป็นการกระทำคนละขั้นตอนกัน แต่การประเมินภาษีของเจ้าพนักงานจะสมบูรณ์และเกิดหน้าที่ผู้เสียภาษีอากรจะต้องชำระก็ต่อเมื่อได้มีหนังสือแจ้งการประเมินแก่ผู้จะต้องเสียภาษีอากรโดยชอบแล้ว การแจ้งการประเมินเป็นหนังสือจึงถือเป็นขั้นตอนส่วนหนึ่งของการประเมินและต้องกระทำให้เสร็จสมบูรณ์ภายในอายุความ มิใช่เพียงเมื่อเจ้าพนักงานประเมินภาษีอากรแล้วจะเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงไปได้ไม่ ดังนั้น หากเจ้าพนักงานประเมินมิได้แจ้งการประเมินจึงย่อมเท่ากับไม่มีการประเมิน ข้อเท็จจริงในคดีนี้แม้เจ้าพนักงานประเมินของโจทก์ที่ 1 ได้ทำการประเมินให้จำเลยชำระภาษีอากรเพิ่มเมื่อวันที่ 29 สิงหาคม 2533 แต่ก็ได้มีการแจ้งการประเมินดังกล่าวแก่จำเลย เจ้าพนักงานของโจทก์ที่ 1 ได้มีหนังสือแจ้งการประเมินในวันที่ 4 สิงหาคม 2542 ตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 22 และส่งแก่จำเลยทราบได้ในวันที่ 2 ธันวาคม 2542 อันเป็นเวลาที่ยังกำหนด 10 ปี ที่เจ้าพนักงานประเมินของโจทก์ที่ 1 จะมีอำนาจประเมินได้ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 88 ทวิ (2) การประเมินภาษีการค้าและภาษีบำรุงเทศบาลของโจทก์ที่ 1 จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลภาษีอากรกลางวินิจฉัยชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสองฟังไม่ขึ้น สำหรับปัญหาตามอุทธรณ์ของจำเลยและจำเลยร่วมนั้น เห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาว่าฟ้องโจทก์ในส่วนภาษีศุลกากรขาดอายุความแล้วหรือไม่เป็นประการแรก ในปัญหานี้ศาลภาษีอากรกลางวินิจฉัยว่า จำเลยที่ 1 สำแดงรุ่นรถคันพิพาทผิดจากความจริง

แสดงว่ามีเจตนาหลีกเลี่ยงอากร ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 ตรวจพบเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2533 เมื่อเป็นกรณีหลีกเลี่ยงอากร สิทธิของโจทก์ที่จะฟ้องเรียกเงินอากรที่ขาดจึงเข้าข้อยกเว้นตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 10 วรรคสาม ไม่ใช่อายุความ 10 ปี นับจากวันที่นำของเข้า แต่ต้องใช้อายุความทั่วไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 167 เดิม (มาตรา 193/31 ที่แก้ไขใหม่) ซึ่งบัญญัติว่า สิทธิเรียกร้องของรัฐบาลเพื่อเอาค่าภาษีอากร ท่านให้มีอายุความ 10 ปี และการนับอายุความต้องเริ่มนับแต่ขณะที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้ เป็นต้นไปตามมาตรา 169 เดิม (มาตรา 193/12 ที่แก้ไขใหม่) วันที่โจทก์ที่ 1 ตรวจพบว่าจำเลยหลีกเลี่ยงอากรจึงเป็นวันที่โจทก์ที่ 1 อาจบังคับสิทธิเรียกร้องค่าภาษีอากรเพิ่มในส่วนที่ขาดให้ครบถ้วนได้ เมื่อนับถึงวันที่โจทก์ฟ้องคดีนี้ในวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2543 ยังไม่เกิน 10 ปี ฟ้องโจทก์ในส่วนภาษีศุลกากรจึงยังไม่ขาดอายุความ ที่จำเลยร่วมอุทธรณ์ข้อแรกว่า ตามที่ศาลภาษีอากรกลางวินิจฉัยว่า จำเลยและจำเลยร่วมหลีกเลี่ยงอากรนั้นเป็นการคลาดเคลื่อนเพราะจำเลยและจำเลยร่วมมิได้หลีกเลี่ยงอากรหรือพยายามหลีกเลี่ยงอากรแต่อย่างใดนั้น เห็นว่า เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 เห็นว่ารถยนต์คันพิพาทควรเป็นรถรุ่นปี 1986 ไม่ใช่รุ่นปี 1981 ที่สำแดงขณะที่นำรถคันดังกล่าวเข้ามาในราชอาณาจักร พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 จึงมีหนังสือแจ้งให้เจ้าพนักงานตำรวจดำเนินการสอบสวนจำเลยในความผิดฐานสำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงอากรตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 และ 99 แต่ในที่สุดพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องจำเลยในความผิดดังกล่าวตามที่พนักงานสอบสวนสรุปสำนวนเสนอ ปรากฏตามเอกสารหมายเลข 5 แผ่นที่ 2 ถึง 7 และเอกสารหมายเลข 8 ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า การที่จำเลยนำเขารถยนต์คันพิพาทโดยสำแดงรุ่นไม่ถูกต้องนั้นไม่ได้เกิดจากการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงอากร สิทธิของโจทก์ที่ 1 ที่จะเรียกเงินอากรที่ขาดเพราะเหตุอันเกี่ยวกับชนิด คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก หรือราคาแห่งของใด ๆ จึงมีอายุความ 10 ปี นับแต่วันที่นำของเข้าตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 10 วรรคสาม เมื่อจำเลยนำรถยนต์คันพิพาทเข้ามาในราชอาณาจักรเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2532 และได้ยื่นใบขนสินค้าขาเข้าและแบบแสดงรายการการค้าต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 เมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2532 แต่โจทก์ทั้งสองฟ้องคดีเมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2543 จึงเกิน 10 ปีแล้ว ฟ้องของโจทก์ทั้งสองในส่วนภาษีศุลกากรจึงขาดอายุความ คำพิพากษาของศาลภาษีอากรกลางในปัญหานี้ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา อุทธรณ์ของจำเลยร่วมในข้อนี้ฟังขึ้น กรณีจึงไม่จำต้องวินิจฉัยปัญหาตามอุทธรณ์ของจำเลยและจำเลยร่วมในข้ออื่นอีก" พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ทั้งสองเสียทั้งสิ้น ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ

## องค์คณะ

โนรี จันทรทัต · วิชัย ชื่นชมพูนุท · ทองหล่อ โฉมงาม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2969/2547>